

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/24/2013
Identifikačné číslo spisu:	2108010829
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2108010829.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného G. F. pre trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zák. č. 183/1999 Z. z. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí 30. mája 2013 v Bratislave dovolanie obvineného G. F., zastúpeného obhajcom JUDr. Jozefom Cakom, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. decembra 2012, sp. zn. 5 To 109/2009, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného G. F. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 28. januára 2009 sp. zn. 6 T 24/2008 bol obvinený G. F. uznaný za vinného z trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zák. č. 183/1999 Z. z. (bod 1/ rozsudku), trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. v znení zák. č. 253/2001 Z. z. (bod 2/ rozsudku) a pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zák. č. 237/2002 Z. z. (body 3 - 4 rozsudku) na skutkovom základe, že

1/ ako štatutárny orgán - konateľ spoločnosti J. s.r.o. Trnava, PU. č. XXXX/X, IČO: XXXXXXXXX, napriek tomu, že vedel o nezrealizovaní zdaniteľného plnenia so spoločnosťou D. s.r.o., F. 28, Bratislava, v úmysle obohatiť seba a iného, podal dňa 25.02.2000 na Daňovom úrade v Trnave daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2000, v ktorých si s použitím fiktívnej faktúry č. XXXXXXXX od dodávateľa D. s.r.o., F. 28, Bratislava, zo dňa 24.01.2000 za nákup náhradných dielov na priemyselné a poľnohospodárske stroje v celkovej sume 18.967.300,-Sk neoprávnene požiadal o vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 4.362.479,-Sk, ktorý mu bol následne dňa 29.03.2000 a 10.05.2000 Daňovým úradom v Trnave v plnej výške vyplatený na účet č. XXXXX-XXXXXXX/XXXX vedený v A. a.s., čím Štátnemu rozpočtu SR spôsobil škodu vo výške 4.362.479,-Sk,

2/ ako štatutárny orgán - konateľ spoločnosti J.o. Trnava, Petzvalova č. XXXX/X., IČO:

XXXXXXXXX, napriek tomu, že vedel o nezrealizovaní zdaniteľného plnenia so spoločnosťou U. s.r.o. P. 3A, Bratislava, v úmysle obohatiť seba a iného podal dňa 21.01.2001 na Daňovom úrade v Trnave daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2000, v ktorom si s použitím fiktívnej faktúry č. XXXXXXXX od dodávateľa U. s.r.o. P. 3A, Bratislava za nákup doteraz nezisteného tovaru v celkovej sume 12.386.990,-Sk, neoprávnene požiadal o vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 2.849.008,-Sk, ktorý mu bol následne dňa 27.02.2001 Daňovým úradom v Trnave v plnej výške vyplatený na účet č. XXXXX-XXXXXXX/XXXX vedený v A. a.s., čím Štátnemu rozpočtu SR spôsobil škodu vo výške 2.849.008,-Sk,

3/ obvinený G. F. bez právneho dôvodu vystupujúci za konateľa spoločnosti J. s.r.o. Trnava, X. č. 5, IČO: XXXXXXXX, H. E., napriek tomu, že vedel o nezrealizovaní zdaniteľného plnenia so spoločnosťou Z. s.r.o. L. 252 Bratislava, v úmysle obohatiť seba a iného dňa 27.08.2001 na Daňovom úrade v Trnave zabezpečil podanie daňového priznania na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiaca júl roku 2001, v ktorom s použitím fiktívnej faktúry č. XXXXXX zo dňa 24.07.2001 znejúcej na sumu 13.369.565,-Sk a fiktívnej faktúry č. XXXXXX zo dňa 26.07.2001 v celkovej sume 12.834.482,70,-Sk od dodávateľa Z. s.r.o. L. 252, Bratislava, za nákup tovaru rôzneho druhu, neoprávnene požiadal o vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 4.900.000,-Sk, ktorý bol následne dňa 28.09.2001 Daňovým úradom v Trnave v plnej výške vyplatený na účet č. XXXXX-XXXXXXX/XXXX vedený v A. a.s., čím Štátnemu rozpočtu SR spôsobil škodu vo výške 4.900.000,-Sk,

4/ obvinený G. F. bez právneho dôvodu vystupujúci za konateľa spoločnosti J. s.r.o. Trnava, X. č. 5 (od dňa 25.09.2001 zmenené obchodné meno a sídlo spoločnosti na „C., s.r.o., W. 1, Piešťany“), IČO: XXXXXXXX, H. E., napriek tomu, že vedel o nezrealizovaní zdaniteľného plnenia so spoločnosťou P. s.r.o. R. 10, Bratislava, v úmysle obohatiť seba a iného, dňa 25.09.2001 na Daňovom úrade v Trnave zabezpečil podanie daňového priznania na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiaca august roku 2001, v ktorom s použitím fiktívnej faktúry č. XXXX/XXXX zo dňa 15.08.2001 znejúcej na sumu 51.339.130,-Sk od dodávateľa P. s.r.o. R. 10, Bratislava, za nákup náhradných dielov na nákladné automobily Z. a V. s príslušenstvom, neoprávnene požiadal o vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 9.600.000,-Sk, ktorý bol následne dňa 17.04.2002 Daňovým úradom v Piešťanoch v plnej výške vyplatený na účet č. XXXXX-XXXXXXX/XXXX vedený v A. a.s., čím Štátnemu rozpočtu SR spôsobil škodu vo výške 9.600.000,-Sk.

Za to bol odsúdený podľa § 148a ods. 4 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, pričom na výkon uloženého trestu bol zaradený podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005, do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 49 ods. 1, § 50 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 bol obvinenému uložený trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť a akúkoľvek činnosť spojenú s hmotnou zodpovednosťou na dobu 7 (sedem) rokov.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 bol obvinenému uložený peňažný trest vo výmere 60.000 € (šesťdesiat tisíc euro).

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31.12.2005 súd ustanovil obvinenému pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení zahlásil obvinený odvolanie do výroku o vine i do trestu do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 1206). Včas podané odvolanie odôvodnil osobitným podaním z 10. júla 2009 prostredníctvom obhajcu (č.l. 1228). V dôvodoch odvolania uviedol, že od 19. marca 2001 nebol spoločníkom ani konateľom obchodnej spoločnosti J. s.r.o. Trnava a nemal žiadny vplyv na chod spoločnosti a na výbery z účtu spoločnosti. Pokiaľ bol štatutárnym zástupcom spoločnosti, nikdy neurobil fiktívny obchod. Všetky plnenia boli zrealizované. V spoločnosti bolo vykonaných viac

daňových kontrol aj fyzické kontroly, pri ktorých neboli zistené žiadne nedostatky, ktorú skutočnosť potvrdila na hlavnom pojednávaní aj svedkyňa S. L.. Po prepise firmy už nič nepodpisoval. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a domáhal sa oslobodenia spod obžaloby.

Podaním z 23. novembra 2009 (č.l. 1264-1265) doplnil odvolanie prostredníctvom obhajkyne, v ktorom poukazoval, že súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal iba zo svedeckých výpovedí svedčiacich v jeho neprospech. Výpovede svedkov, ktorí u neho vykonávali daňové kontroly a vypovedali v jeho prospech, nebral do úvahy. Súd sa vôbec nevyrovnal s jeho obhajobou a odôvodnenie jeho rozhodnutia je nedostatočné a príliš formálne. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Ďalším podaním z 10. decembra 2012 (č.l. 1339-1363) doplnil odvolanie už prostredníctvom novozvoleného obhajcu, v ktorom podrobne rozoberal jednotlivé výpovede svedkov a zaujal k nim svoje stanovisko. Znovu vytýkal súdu prvého stupňa hodnotenie dôkazov, ktoré bolo jednostranné v jeho neprospech. Vina mu nebola jednoznačne preukázaná a taktiež navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na základe včas podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Trnave, ktorý na verejnom zasadnutí uznesením z 13. decembra 2012 sp. zn. 5 To 109/2009 odvolanie obvineného podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 13. decembra 2012, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený uložený trest od 9. februára 2013 vykonáva v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce.

Odpis druhostupňového rozhodnutia obvinený prevzal 21. marca 2013, jeho obhajca 22. marca 2013 a prokurátor 20. marca 2013.

Okresný súd Trnava 7. mája 2013 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného G. F., ktoré podal prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Jozefa Caka. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 10. apríla 2013 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, g/, h/, i/ Tr. por., pretože v konaní bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, rozhodnutím bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V dôvodoch svojho mimoriadneho opravného prostriedku obvinený namietal, že súdy prvého i druhého stupňa ho neprávom uznali za vinného a odsúdili bez toho, aby bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že svojím konaním naplnil znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu. Zároveň pripomenul, že všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie jeho veci uplatnil už v konaní pred súdom prvého i druhého stupňa v rámci svojej obhajoby. Vytýka súdom arbitrárnosť pri hodnotení vykonaných dôkazov, ktoré účelovo hodnotili v jeho neprospech a vôbec nezohľadnili okolnosti a dôkazy svedčiace v jeho prospech, čím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Ďalej vytýkal súdom nedostatočné odôvodnenie ich rozhodnutí, ktoré okolnosti nasvedčujú tomu, že boli naplnené dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, g/ Tr. por.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/, i/ Tr. por. namieta nesprávnu kvalifikáciu skutkov, nakoľko žiadny trestný čin nespáchal. Obchody popísané v skutkoch v bode 1 a 2 boli riadne zrealizované, čo napokon potvrdili svedecké výpovede ako aj výsledky daňovej kontroly pracovníkmi príslušného daňového úradu, ktorí žiadne nedostatky nezistili. Okrem toho vytýkal súdom, že pri právnej kvalifikácii opomenuli ustanovenie § 89 ods. 19 Tr. zák. v znení zák. č. 237/2002 Z.z. o pokračovanom trestnom čine. Podľa neho mali byť všetky štyri skutky posudzované ako čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu.

Záverom svojho dovolania navrhol, aby najvyšší súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 10, ods. 12, § 119 ods. 2, § 168 ods. 1, § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por., § 35 ods. 1, § 89 ods. 19, § 148a ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. v jeho neprospech. Napadnuté uznesenie navrhol zrušiť v celom rozsahu a zrušiť aj rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázať okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň žiadal, aby bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu v lehote, ktorú im určil, k dovolaniu obvineného vyjadriť. Uvedenú možnosť ani jedna z procesných strán nevyužila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie bolo podané po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy.

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V opačnom prípade, ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Obvinený G. F., ako už bolo vyššie uvedené, opieral podané dovolanie v prvom rade o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie citovaného ustanovenia je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na

obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

V posudzovanej veci bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľky z 28. júna 2005 podľa § 163 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 pre trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ktoré uznesenie obvinený prevzal 30. júna 2005. Vzhľadom na trestnú sadzbu išlo o prípad nutnej obhajoby (§ 36 ods. 3 Tr. por.), pričom si obvinený zvolil na plnú moc obhajcu JUDr. Vladimíra Halábika, ktorý sa zúčastňoval úkonov v prípravnom konaní a obvineného obhajoval až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa. Obhajca mal teda možnosť počas prípravného konania i v priebehu hlavných pojednávaní kvalifikovane navrhovať, predkladať a zadovážovať dôkazy slúžiace na obhajobu obvineného. Na konanie pred odvolacím súdom si obvinený zvolil nového obhajcu, takže počas celého konania mu bola poskytovaná odborná právna pomoc. V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený argumentoval tým, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, pretože vykonané dôkazy boli vyhodnotené jednostranne v jeho neprospech a namietal nedostatočné odôvodnenie súdnych rozhodnutí. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že za porušenie práva na obhajobu v zmysle tohto ustanovenia nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. Podľa zistenia dovolacieho súdu postupovali pri hodnotení vykonaných dôkazov oba nižšie súdy v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami. Pokiaľ toto hodnotenie dôkazov a z neho vyplývajúce závery nezodpovedajú predstavám obvineného, tak to ešte neznamená, že došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu. Pod spravodlivým súdnym procesom (fair trial) aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v žiadnom prípade nemožno chápať právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Námietky obvineného preto nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Obvinený ako ďalší dovolací dôvod uplatnil ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine k tomuto dovolaciemu dôvodu považuje dovolací súd za nutné uviesť, že uvedený dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa citovaného ustanovenia sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t.j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Prirodzene zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania, pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, nie sú v trestnom konaní použiteľné a nie je možné ich vyhodnotiť ani v prípade, keby boli na hlavnom pojednávaní súdom vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa preto vyžaduje, aby sa napadnuté súdne rozhodnutie opieralo o nezákonné dôkazy.

Zároveň treba uviesť, že uvedený dovolací dôvod sa nevzťahuje na posledné štádium dokazovania - na hodnotenie dôkazov. V trestnom konaní, ako už bolo vyššie uvedené, platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Platný Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, čo sa týka miery dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo

niektorá zo strán. Z obsahu spisového materiálu pritom vyplýva, že dôkazy v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní vykonané spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu. Taktiež odôvodneniu súdnych rozhodnutí nemožno nič vyčítať. Sú síce stručné, ale dávajú odpoveď na všetky otázky, ktoré bolo potrebné v konkrétnom prípade riešiť. Argumentáciu obvineného vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu preto dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Obvinený ako ďalší dovolací dôvod uplatnil dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Vyššie uvedenou formuláciou dovolacieho dôvodu zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. Poukázaním na uvedený dovolací dôvod preto nemožno namietat' porušenie procesných predpisov. V medziach tohto dovolacieho dôvodu možno namietat', že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci sa o trestný čin nejedná, alebo ide o iný trestný čin, než ktorým bol obvinený uznaný za vinného. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu však nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené. Uvedený dovolací dôvod nenapĺňa ani poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Tá totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak, ako sa navonok prejavil v jeho konaní, ktoré je obsahom skutkovej vety rozhodnutia.

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd nie je ďalšou odvolacou inštanciou, a preto nemôže preskúmať a posudzovať postup súdov prvého a druhého stupňa pri hodnotení vykonaných dôkazov. Naopak najvyšší súd je povinný vychádzať zo skutkových zistení súdu prvého stupňa, prípadne druhého stupňa a potom v nadväznosti na nimi zistený skutkový stav môže posudzovať hmotnoprávne posúdenie skutku. Nemôže vychádzať z konštrukcie skutkového stavu, ktorú za správnu považuje obvinený.

V posudzovanej veci uplatnené dovolacie námietky obvineného smerujú primárne do oblasti skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdmi nižšej inštalácie a polemizuje s odôvodnením ich rozhodnutí. V podstate sa obvinený takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení oboch súdov inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Neobstojí ani námietka obvineného, že sa nemohol dopustiť trestnej činnosti, nakoľko nebol konateľom spoločnosti (body 3 - 4 rozsudku súdu prvého stupňa). Zo strany obvineného ide o nesprávny výklad, pretože páchateľom trestného činu podľa § 148a Tr. zák. môže byť nielen subjekt dane, ale ktokoľvek, kto svojim úmyselným konaním vyláka od štátu neoprávnene vrátenie dane z pridanej hodnoty. Subjekt dane a subjekt trestného činu neodvedenia dane a poistného nemusí byť totožný, a preto nemožno zamieňať daňovú povinnosť a trestnú zodpovednosť za trestný čin.

Vyššie citovanému dovolaciemu dôvodu zodpovedajú iba výhrady obvineného, keď spochybňuje závery oboch súdov v tom smere, že všetky štyri skutky tvoria vzhľadom na ustanovenie § 89 ods. 19 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 čiastkové útoky jediného pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. Dovolací súd sa s jeho názorom stotožňuje, a preto mal byť obvinenému ukladaný samostatný trest a nie trest úhrnný s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. Zistené pochybenie oboch súdov však nemá zásadný vplyv na postavenie obvineného, pretože obvinenému by bol ukladaný trest odňatia slobody znovu podľa § 148a ods. 4 Tr. zák., teda v rozpätí od 5 do 12 rokov.

Súčasne však pripomína, že svojim konaním v bodoch 1 až 4 by spôsobil štátnemu rozpočtu škodu vo výške 21.711.487,- Sk, ktorá skutočnosť by podstatne zvyšovala stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť (§ 3 ods. 4 Tr. zák.), čo by v konečnom dôsledku malo za následok uloženie podstatne prísnejšieho trestu ako trestu pôvodnému. Fakticky toto porušenie zákona bolo na jeho prospech.

Nad rámec uvedeného považuje dovolací súd uviesť, že oba sudy použili nesprávne hmotné ustanovenie § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák., ktorým ho zaradili na výkon trestu do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny. Opomenuli, že obvinený bol uznaný za vinného z trestného činu (§ 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák.), ktorý je taxatívne vymenovaný v ustanovení § 62 ods. 1 Tr. zák., pričom páchatelia trestných činov v ňom vymenovaných sa podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. zaraďujú na výkon trestu do najprísnejšej tretej nápravnovýchovnej skupiny. Páchatel' tohto trestného činu môže byť zaradený aj do miernejšej nápravnovýchovnej skupiny, avšak za splnenia podmienok § 39 ods. 3 Tr. zák.

Napokon obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Zo znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa vyžaduje, aby v prerokúvanej veci bol obvinenému uložený taký druh trestu, ktorý zákon nepripúšťa alebo bol trest uložený mimo rámca trestnej sadzby. Iné pochybenie spočívajúce v nesprávnom vyhodnotení kritérií uvedených v §§ 31 až 34 Tr. zák. a v dôsledku toho uloženie neprimerane prísneho (alebo naopak mierneho) trestu, nie je možné v dovolaní vytýkať prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu. Obvinenému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, čo je v rámci zákonnej trestnej sadzby. Práve také námietky obvinený uplatnil vo vzťahu k uloženému trestu odňatia slobody, čo však nezakladá uplatnený dovolací dôvod.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

V prerokúvanej veci ako už bolo vyššie konštatované, obvinený G. F. vo svojom podaní nenaplnil ani jeden z tam uplatnených dovolacích dôvodov, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného G. F. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.